

Saar holt de school uit.
Ze heeft haast.
Ze gaat zo naar een feestje.
Het is van Mees, haar buurjongen.
Hij viert het bij HCR.
Dat is de hockey-club van het dorp.
Maar opeens schrikt Saar.
Haar tas!
Ze sprint terug naar haar klas.
'Iets vergeten?' vraagt de juf.
'Ja, mijn rugtas,' zegt Saar hijgend.
Ze haalt hem gauw van haar stoel.

Die tas moet ze echt niet vergeten!
Het cadeautje voor Mees zit erin.
Hij zal er vast blij mee zal zijn.
En wat nog veel leuker is...
Saar heeft ook nog iets grappigs gekocht.
Iets heel geeks eigenlijk.
Als ze er aan denkt,
begint ze te grinniken.
Ja, dat wordt lachen straks.
Ze loopt gauw naar de boom op het plein.
Want daar moeten ze verzamelen.
Noa, die bij Saar in het team speelt,
komt er ook net aan.

‘Hoi!’ roept ze.

‘Ga jij ook naar het feestje?’

‘Jep,’ zegt Saar.

‘Ik heb er echt zin in.

Weet jij al wat we gaan doen?’

Noa schudt haar hoofd.

‘Mees wilde niks zeggen.

Maar ik denk dat we taart gaan eten.

En leuke spelletjes gaan doen.’

Saar knikt. ‘Dat denk ik ook.

En weet je...’

Ze buigt zich dichterbij Noa.

‘Ik heb iets bij me om Mees te foppen.

Niet verklappen, hoor.’

Even later komt ook Mees er aan.
Samen met Finn en Thijs.
En Roberto, met zijn donkere krullen.
Saar kent de jongens wel.
Ze spelen ook bij HCR.

‘Hoi, jarige!’ roept ze.
Ze holt naar Mees toe
en schudt wel drie keer zijn hand.
‘Ge-feli-ci-teerd!
Wat heb je gekregen?’

Mees wijst naar de tas op zijn rug.

‘Een nieuwe stick,’ zegt hij trots.

‘Een hele mooie.’

‘Laat eens zien,’ zegt Saar.

Maar Mees schudt zijn hoofd.

‘Dat doe ik straks wel bij HCR.’

‘Toe, laat nou zien,’ houdt Saar vol.

Als Mees niet reageert,
maakt ze zelf zijn sticktas open.

‘Nee, niet doen!’ roept Mees geschrokken.

‘Stel je voor dat mijn stick valt.
Dan zitten er meteen krassen op.’
Saar denkt verbaasd: wat is er met Mees?
Zo doet hij anders nooit...
‘Rustig maar,’ mompelt ze.
Ze ritst de tas weer dicht.
‘Maar vertel,
hebben we allemaal een stick nodig?’
Mees haalt lachend zijn schouders op.
‘Ik verklap niks.
Je merkt vanzelf wel wat we gaan doen.’

Daar is de moeder van Mees.

‘Wat fijn jullie te zien!’ zegt ze.

‘Hebben jullie zin in het partijtje?’

‘Ja!’ roept iedereen tegelijk.

‘Ja!’ roept Saar extra hard.

De moeder van Mees telt de kinderen.

‘Jullie zijn nu met zijn zessen,’ zegt ze.

‘En straks komen er bij HCR
nog twee nichtjes van Mees.’

De jarige begint ongeduldig te worden.

‘Zullen we dan nu gaan?’ vraagt hij.

Hij rent al naar de auto,
samen met Thijs en Finn.

‘Wacht op mij!’ roept Saar.
Ze trekt een sprintje
en haalt de jongens met gemak in.
‘Zo, jij kunt hard rennen,’ zegt Finn hijgend.
‘Als we tikkertje gaan doen,
win jij met gemak.’
‘Maar we doen geen tikkertje!’ roept Mees.
‘We gaan straks iets veel leukers doen!’
‘Kom op, vertel het nou,’
probeert Noa nu ook.
Mees schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik zeg niks!’

